

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 126, Έτος 12ο, Σεπτέμβριος 2006

ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ «ΕΥΛΟΓΙΑ»

Μικρά παιδιά 10, 11, 12 χρονών παλαιότερα, όταν τύχαινε να κυκλοφορούμε πάνω σ' ένα ποδήλατο χωρίς αριθμό και άδεια κυκλοφορίας, τρέμαμε μην εμφανιστεί ξαφνικά κανένας αστυφύλακας και μας οδηγήσει στο «τμήμα»!

Μιλάνε σήμερα τα καλομαθημένα μας για ψυχικά τραύματα και αξέχαστες παρατηρήσεις των γονέων και διδασκάλων τους, καθώς η αρρωστημένη κοινωνία τους έχει δώσει το πάνω χέρι, για ν' αυθαδιάζουν με κάθε τρόπο!

Νόμοι δικτατορικών εξουσιών καταλόγιζαν ακόμη και στο παιδί υπευθυνότητα, των οποίων μουχλιασμένα κατάλοιπα, όταν κάποιος δημόσιος λειτουργός σήμερα επικαλούνται, κάνουν τον σημερινό άνθρωπο δικαιολογημένα να γελάει!

Πόσα ερωτηματικά απορίας δεν προξενούσαν στα παιδικά μάτια τα παγερά αυτά «απαγορευτικά» και πόση ανασφάλεια φύτευαν στις παιδικές ψυχές τους!

Απαραίτητο βέβαια είναι να υπάρχει στον κόσμο αυτό και μια τάξη, όπως επίσης είναι απαραίτητο οι διάφορες εξουσίες που τηρούν την τάξη να μην μολύνονται από την «αταξία».

(συνέχεια στη σελ. 2)

Οι καρποί της Σταυροπολιτείας

Η βίωση των στιγμάτων του σταυρού, η εφαρμογή, δηλαδή, των τριών θεμελιωδών αρχών της σταυροπολιτείας, γεννά πλούσιους και μεγάλους καρπούς, την ειρηνική συμβίωση, την αλληλοβοήθεια, την ενότητα, την αγάπη και την συμμετοχή όλων στην αντιμετώπιση των κοινών κινδύνων και κοινών συμφορών, αλλά και στη στήριξη κάθε δραστηριότητας για την πρόοδο όλης της κοινότητας και των επί μερους προσώπων της.

Η Σταυροπολιτεία, το πολύτιμο και ανεκτίμητο αυτό δώρο του Χριστού, υπάρχει, ζει και πολιτεύεται πάνω στη γη και πορεύεται προς τον ουρανό. Συνεχώς δε, πολυμερώς και πολυτρόπως, καλεί όλους μας να ενωθούμε μαζί Της, να συμπολιτευτούμε και να συμπορευτούμε στη σταυροναστάσιμη πορεία της, για να γευθούμε τη ζωή της ειρήνης, της αγάπης και της πραγματικής χαράς και να γεμίσουμε ελπίδα για την ουράνια

Βασιλεία. Είναι δε πολύ σημαντικό, ότι αυτός ο ίδιος ο Σωτήρας μας, ως κεφαλή της Πολιτείας Του, χαρίζει προς όλους όχι μόνον την υγαιίνουσα διδασκαλία Του, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό Του υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας. Εναπόκειται λοιπόν σε εμάς να δεχόμαστε τα δώρα Του, να πιστεύουμε το Λόγο Του, να ζούμε και να πολι-

(συνέχεια στη σελ. 3)

Η εκλογή Αρχιεπισκόπου στην Κύπρο

Στις 18 Σεπτεμβρίου το βράδυ παρακολούθησαμε από τον τηλεοπτικό σταθμό «ΡΙΚ» της Κύπρου ένα μοναδικό και ασυνήθιστο για τους τηλεθεατές της Ελλάδος θέαμα! Συνέντευξη του Επισκόπου Λεμεσού Αθανασίου προς τον γνωστό Κύπριο Δημοσιογράφο Γιάννη Καρεκλά, προκειμένου να πληροφορηθεί ο Κυπριακός λαός για την καταλληλότητά του ως Αρχιεπισκόπου στις επικείμενες εκλογές.

Εκλογές προς ανάδειξη Αρχιεπισκόπου με ψηφοφόρους τον Κλήρο εδώ στην Ελλάδα, όπου ο κατώτερος

κλήρος και ο λαός πληροφορούνται κάποια ώρα το αποτέλεσμα της εκλογής αποκλειστικά ως έμπνευση φαινή Μητροπολιτών και επισκόπων!

Κλήρος κατώτερος και λαός, εις το περιθώριο «αεί» της ανευθυνότητας, κάνουν υπακοή και υποταγή εις τα κελεύσματα των ανωτέρων τους...

Εξονυχιστικές ερωτήσεις του δημοσιογράφου εβομβάρδιζαν κυριολεκτικά επί πολλήν ώρα το σεβάσμιο πρόσωπο του Κυπρίου ιερωμένου, για να παρουσιάσουν και να φωτίσουν κάθε πτυχή της προσωπικότητάς του, στο τιμώμενο μ' αυτόν τον τρόπο εκλογικό σώμα.

Διαδικασία και θέαμα πρωτοφανές που ξεφεύγει από τα λάθρα τελούμενα στους δικούς μας εκκλησιαστικούς

χώρους... Διαφάνεια, έστω κι αν θέλει να την ειπεί κανείς σχετική, που όμως υπολογίζει σαν «όντα» τον κλήρο και το λαό αναγνωρίζοντάς τους το δικαίωμα να εκλέγουν τους πνευματικούς τους ηγέτες όπως και τους πολιτικούς.

Οι πολιτικοί μας άρχοντες εκλέγονται από το λαό και όταν αναλάβουν την διακυβέρνηση της χώρας ό,τι τους περάσει απ' το νου, πιθανό ή απίθανο, φυσικό ή τερατώδες, το πραγματοποιούν! Οι εκκλησιαστικοί μας όμως τα πάντα πραγματοποιούν, άνευ εκλογής και λαϊκής έγκρισης, εμπνεόμενοι απερίοριστα υπό... του Αγίου Πνεύματος!

Έλαμψε η πνευματικότητα του Επισκόπου Λεμεσού Αθανασίου υπό το

(συνέχεια στη σελ. 4)

ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ «ΕΥΛΟΓΙΑ»

(συνέχεια από τη σελ. 1)

«Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασέσθω· οὐ γὰρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν» (Ρωμ. ιγ' 1). Είναι θέλημα Θεοῦ να υπάρχουν οι διάφορες εξουσίες, για να αποθαρρύνεται και να τιμωρείται το άδικο, όπως και να επαινεύεται και να ενθαρρύνεται το δίκαιο και η πρόοδος της κοινωνίας.

Από την ώρα όμως που οι εξουσίες προσποιούνται ότι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν νόμιμο και παράνομο, οι κρατικές, και καλό από κακό, οι ιερατικές, και για λόγους αυταρχικούς οι μὲν και δεσποτικούς οι δε κατακυριεύουν τους πολίτες και πιστούς, γενικεύοντας τις απαιτήσεις τους και τους ελέγχους τους, τότε οι εξουσίες αυτές δεν είναι υπό Θεοῦ τεταγμένες, αλλά από τα κέρφια μας, από την ανευθυνότητά μας και τα παχυλά συμφέροντά μας!

Καταπίνοντας με πολλή ευχέρεια και άνετα την καμήλα, διυλίζουμε με τους μυωπικούς μας οφθαλμούς το κουνούπι, μήπως εύρουμε σ' αυτό στοιχία εγκληματικής ενοχής!

Αν έχει άδεια ο κουλουράς, αν έχει άδεια ένα παράθυρο, η ράμπα του αναπήρου... Και είναι ανάγκη όλοι να πειθαρχήσουν, γιατί που θα πάει επιτέλους αυτή η κοινωνία, θα μας πνίξει η παρανομία!!!

Δεν μπορεί τα «έντομα» να μην λογαριάζουν την εξουσία, αλλά και να σηκώνουν κεφάλι χωρίς άδεια και «ευλογία».

Έχεις άδεια, κύριε, να ειπείς καλημέρα; Έχεις άδεια να κάνεις το καλό; Που γνωρίζουμε εμείς αν αυτό που έχεις στο νου σου εσύ για καλό ότι δεν είναι κακό και ανάποδο;

Πάντα γυμνά και τετραχλισμένα δέον όπως είναι απέναντι των εξουσιών, που δεν μπορούν εύκολα να ξεχωρίζουν το μαύρο από το άσπρο, για να δίνουν το «μαγικό χαρτάκι» της άδειας των και της ευλογίας των.

Όταν όμως δεν χορηγούνται οι άδειες και οι ευλογίες από τους μεσάζοντες αρμοδίους, τις παίρνει κανείς χωρίς να τις ζητιανεύει με λίγη υπομονή και με αγώνα από Πρώτο Χέρι! «Πειθαρχείν δεῖ Θεῷ ἢ ἀνθρώποις» (Πραξ. ε' 29). Οι Άγιοι Απόστολοι δεν εζήτησαν καμία άδεια, για να επιτελέσουν το έργο που τους ανέθεσε ο Χριστός, ούτε υπάκουσαν σε καμιά απαγορευτική Φαρισαϊκή διαταγή. Κατά φυσική ακολουθία, και του πλέον απλούστερου χριστιανού η προσφορά, εφ' όσον αποδεδειγμένα δεν βλάπτει,

δεν χρειάζεται άδεια και ευλογία, αν βέβαια σήμερα δεν προσκρούει σε κάποια πολιτικά κομματικά συμφέροντα, που υποτίθεται ότι δεν έχουν θέση μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία...

Όσον αφορά τις κρατικές άδειες που επιτρέπουν στον κουλουρά να πουλάει κουλούρια, σ' ένα παράθυρο που χρειάστηκε ν' ανοίξει και στη ράμπα του ανάπηρου που είναι απαραίτητη, για να κυλήσει το αμαξάκι του, εκεί δεν μπορεί να επιμείνει κανείς. Κάποιες τέτοιες περιπτώσεις δεν έχουν σχέση με την λογική, αλλά μάλλον με ιαβέριο ζήλο ή την παραφροσύνη.

Γ. Σ. Γκεζερλής

Πρόσεχε σαν θες να δίνεις να 'σαι της «εμπιστοσύνης»

Όταν θελήσεις φίλε μου έργο καλό να κάνεις η προσφορά σου φρόντισε να 'ν' μέχρι εκεί που φτάνεις.

Μην ενοχλείς τους γύρω σου που 'ναι ψηλά φτασμένοι με γνώμες παρακατιανές κι ότι σου καταβαίνει.

Άδεια να παίρνεις φρόντιζε πράσινο κι ευλογία έτσι, για να κυκλοφορείς με κάθε παρρησία.

Είναι μυστήριο η ψυχή ακόμα κι αν φωτίζει δεν ξέρεις στα κατάβαθα, αν κτίζει η γκρεμίζει.

Η έπαρση είναι κίνδυνος μήπως σε καταλάβει κι οι λόγοι σου οι άστοχοι μην προζενήσουν βλάβη.

Κοίταζε αυτούς που κάνουνε χρηματική θυσία, ούτε άδεια χρειάζονται, ούτε και ευλογία.

Το «ιλαρό» το δόσιμο οι πάντες το θαυμάζουν, το ευλογούν κι οι δύσκολοι και το γλυκοκοιτάζουν.

ο Παράλογος

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

(Στείλτε μας το email σας,
για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο
σε ηλεκτρονική μορφή).

Ο εκσυγχρονισμός προχωρεί!

Με εγκύκλιο του Υπουργείου Παιδείας και θρησκευμάτων δεν επιτρέπεται πλέον η εξομολόγηση εις τα σχολεία, λες και ήταν σύνθητες και γενικευμένο το γεγονός αυτό και δημιούργησε μεγάλο προβληματισμό.

Ίσως, σε κάποια ιδιωτικά εκπαιδευτήρια και λιγότερα Δημόσια να εδινόταν η ευκαιρία στο Μυστήριο να συμβιώνει με όλη τη σαβούρα της μοντέρνας μάθησης. Τώρα ποιος ο λόγος και η αιτία που προκάλεσε τη σοβαροφανή απαγορευτική εγκύκλιο, αυτό δεν είναι και τόσο δύσκολο να ερμηνεύσει κανείς.

Είναι γνωστό ότι με την είσοδό μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση αναγνωρίσαμε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σαν κεντρική πλέον εξουσία και δεχθήκαμε αβασάνιστα να υπακούμε πειθαρχικά στα κελεύσματά του. Δεδομένου ότι στις Ευρωπαϊκές χώρες κυριαρχεί το πνεύμα του «Διαφωτισμού» και τελευταία το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα «απαλλάχτηκε» από την «αναχρονιστική» Χριστιανική επιρροή, είναι φυσικό και η νομοτέλειά του να διαπνέεται από άχαρες αντιχριστιανικές αποφάσεις.

Έτσι, έχουμε τα διάφορα «απαγορευτικά» που αφορούν τη θρησκευτική μας πίστη, τα τρεχόμενα: εξομολόγηση, μάθημα θρησκευτικών, βιβλία μαθητικά με «προσαρμοσμένο» εκκλησιαστικό περιεχόμενο, ιστορικά με απουσία εκκλησιαστικών σελίδων και διαμορφωμένων... κατάλληλα, ώστε να μπορούμε να κουμπιάρουμε με «καλοπροαίρετους» γείτονες και να χορεύουμε καρσιλαμά. Και τα μελλούμενα να γίνουν, όπως: αφαίρεση των συμβόλων της πίστεώς μας από δημόσιους χώρους, καύση νεκρών, χωρισμός Εκκλησίας και Κράτους κ.λπ.!

Όλο αυτό το πρόγραμμα περιλαμβάνεται στις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπ' αριθμ. 2000/43 και 2000/48 που είχαμε αναφέρει στα υπ' αριθμ. 110 και 111 φυλλάδιά μας, του Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου του έτους 2005.

Επομένως δεν δικαιολογείται καμιά έκπληξη από τα «απαγορευτικά» που εξεδόθησαν και απ' αυτά που θα εκδοθούν. Σαν πειθαρχικό μέλος της Ε.Ε. η Ελλάς υπακούει χωρίς αντιλογία στους ανωτέρους της, ανεξάρτητα αν τέτοιου είδους αποφάσεις προκαλούν τις συνειδήσεις του 90% των πολιτών της.

Επιτέλους, Ευρωπαίοι είμαστε! Να το πάρουμε απόφαση ότι πρέπει να εκπολιτιστούμε...

Οι καρποί της Σταυροπολιτείας

(συνέχεια από τη σελ. 1)

τεύομαστε με δικαιοσύνη, ειρήνη και αγάπη, ώστε τα πάντα να ενεργούνται σταυροειδώς, για να γίνουμε όλοι σταυράνθρωποι μέσα στην κοινή και καινή Σταυροπολιτεία Του και τώρα και πάντοτε.

Ας μην υποδουλωνόμαστε, λοιπόν, στα ατομικά μας πάθη και ας μην επηρεαζόμαστε από τις εξωγενείς δοξασίες, αιρέσεις, θρησκείες και παραθρησκείες, ούτε από τα αλληλοσυγκρουόμενα κοσμικά, πολιτικά, κοινωνικο-οικονομικά, δυναστικά και υλιστικά συστήματα και καθεστώτα, από τα οποία κανένα όφελος ο λαός μας και γενικώς η ανθρωπότητα δεν είδε. Προπαντός δε ας μη φοβόμαστε από τα λυσσώδη κύματα των οργανωμένων πλέον αντιπνευματικών και αντικοινωνικών κινημάτων. Ας οργιάζουν γύρω μας οι δυνάμεις του κακού, οι εξουσίες του κόσμου τα οικονομικά άδικα μεγαθήρια, η Νέα Τάξη, η παγκοσμιοποίηση και όλα τα εγκληματικά κυκλώματα. Έτσι οργιάζαν και οι σταυρωτές του Κυρίου. Δεν μπόρεσαν όμως να εμποδίσουν τον αρχηγό της ζωής και αιώνιο Νυμφίο της Εκκλησίας να εξέλθει από τον τάφο νικητής του θανάτου «ὡς ἐκ παστάδος προελθόν».

Άλλωστε, δεν είναι πολύ χειρότερη η κατάσταση σήμερα από ό,τι ήταν στη Ναζαρέτ ή στη Ρώμη. Και όμως στην άθλια Ναζαρέτ έζησε το θείο βλαστάρι, η γλυκιά Μητέρα του Βασιλιά μας και καλή Μητέρα όλων μας. Στη δε αμαρτωλή και άδικη Ρώμη αγωνίστηκαν και έλαμψαν τα λαμπρότερα αστέρια και οι τιμιώτεροι πολίτες της Εκκλησίας του Χριστού, οι Μάρτυρες. Το ίδιο συνέβη και κατά τα χρόνια της Οθωμανικής κυριαρχίας, όπου «όλα τα έσκιαζ' η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά». Και όμως, με τη βοήθεια του Θεού και τον ηρωϊσμό των Ορθοδόξων κατοίκων της περιοχής και ιδιαίτερω των Ελλήνων, φύτρωσε και πάλι το δέντρο της λευτεριάς και δόθηκε η ευκαιρία σε όλους για πολύπλευρη, δημιουργική δράση και κοινωνική πρόοδο.

Στο χέρι μας λοιπόν είναι να βιώσουμε και εμείς σήμερα την Πολιτεία της δικαιοσύνης, τη Βασιλεία της αγάπης, την Εκκλησία του Χριστού ως πρόσωπα και ως ομάδες, στη γειτονιά μας, στην ενορία μας, στην πόλη μας, στην περιφέρειά μας. Βεβαίως, αυτό το πράττουν όλα τα πιστά μέλη της Εκκλησίας, οπουδήποτε και εάν βρίσκονται. Χρειάζεται, όμως, μεγαλύτερη ενότητα και συνεργασία μεταξύ όλων των πιστών, ώστε να λειτουρ-

γούμε όλοι όχι ως μεμονωμένα άτομα αλλά ως πρόσωπα, ως μέλη της κοινής Πολιτείας. Ο Χριστός μας μάς επισημάνει: «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἔστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ιωαν. ιγ', 35). Παρακαλεί μάλιστα το Θεό Πατέρα να χαρίσει στους Μαθητές Του την ενότητα που υπάρχει στα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος: «...τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ᾧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς» (Ιωαν. ζ' 11).

Αφού ο άνθρωπος, σύμφωνα με την Ορθόδοξη διδασκαλία, είναι πρόσωπο και ταυτοχρόνως κοινωνία προσώπων, οφείλουμε όλοι οι Ορθόδοξοι να βιώνουμε αυτήν την πραγματικότητα, να διατηρούμε την ενότητα και να λειτουργούμε ως αλλήλων μέλη, ώστε να γίνεται αισθητή πάνω στη Γη η παρουσία της καινής και κοινής Πολιτείας του Χριστού. Ο Απόστολος Παύλος μάς παραγγέλλει: «...σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Εφεσ. δ' 3). Αυτή άλλωστε η ενάρετη ζωή, η κοινωνικότητα, η συνεργασία και η αγάπη των μελών της Εκκλησίας ασκούσε, όπως ξέρουμε, πάντοτε αγαθοεργό επίδραση πάνω στους γύρω ανθρώπους και λαούς και τους παρακινούσε να προσέλθουν και αυτοί στην νέα πίστη και στην καινή Πολιτεία.

Βεβαίως, για να εμφανίζονται προς τα έξω οι αρετές, η ενότητα, η συνεργασία και η αγάπη των μελών της Εκκλησίας, πρέπει πρώτα από όλα αυτά τα στοιχεία να υπάρχουνε μέσα μας και να τα βιώνουμε. Η πίστη βοηθάει τη βίωση και η βίωση γεννάει τα έργα. Τα δε έργα μαρτυρούν την πίστη. Η μαρτυρία, με τη σειρά της, συντελεί στην αναγνώριση και στο θαυμασμό και ενεργοποιεί τη μίμηση και την επιθυμία για συμμετοχή στην κοινή πίστη και δράση. Εάν δεν υπάρχουν τα στοιχεία αυτά ή εάν υπάρχουν μεν αλλά είναι αναιμικά και αλληλοσυγκρουόμενα, τότε όλες οι προσπάθειές μας, οι κινήσεις μας, οι διακηρύξεις μας, οι αδελφότητες, οι οργανώσεις, οι πορείες, οι διαμαρτυρίες και οι γενικότερες κινητοποιήσεις είναι ανωφελείς και αναποτελεσματικές. Πολλές φορές, μάλιστα, είναι δυνατό να φέρουν και τα αντίθετα από τα αναμενόμενα αποτελέσματα, αφού οι διακηρύξεις μας και οι κινήσεις μας δε συνοδεύονται από τη θερμουργό πίστη και την αγαθοεργό αγάπη.

Άρα, το ζητούμενο δεν είναι η εναπόθεση της ελπίδος μας σε σύγχρονα ή παρελθόντα εξωγενή συστήματα ούτε οι εναγώνιες κινητοποιήσεις για τύπους και ιδεολογήματα ή οι επίπονες προσπάθειες για καλλωπισμό χειροποίητων κατασκευασμάτων, αλλά η βίωση της Ορθοδόξου πίστεως και της δημοκρατικής, κοινωνικής και αγαπη-

τικής ζωής και καινής και κοινής Πολιτείας του Χριστού. Έτσι, διατηρείται η ενότητα, επιτυγχάνεται η συνεργασία, καρποφορεί η αγάπη, απαλύνεται ο ανθρώπινος πόνος, εξαλείφονται ή τουλάχιστο μειώνονται οι κοινωνικές αντιθέσεις, προστατεύεται ο άνθρωπος και το περιβάλλον του, καλυτερεύει ο κόσμος και συντελείται η κοινή σωτηρία. Μάλιστα ο Ιερός Χρυσόστομος στον Κατηχητικό Λόγο του βροντοφωνάζει: «Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν, ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία».

Πράγματι, μέσα σε μια κοινωνία της οποίας τα μέλη δεν κινούνται από ιδιοτελή και ατομοκρατικά συμφέροντα ούτε εξαρτώνται από τις υποσχέσεις και τα τεχνάσματα των ισχυρών της Γης, αλλά βασίζονται στην αγάπη του Θεού και ενεργούν τα πάντα με πνεύμα αδελφοσύνης, ειρήνης και κοινωνικότητας, τα πάντα είναι κοινά και κανείς δε μπορεί να είναι πτωχός ή ενδεής. Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην πρώτη Χριστιανική κοινότητα, στην αληθινή, δηλαδή, Πολιτεία του Χριστού, όπου «οὐδὲ γὰρ ἐνδεὴς τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς» Πραξ. δ' 34).

Το ίδιο συμβαίνει αργότερα και σε μεταγενέστερες εκκλησιαστικές κοινότητες, ιδιαίτερα στα κοινόβια μοναστήρια, στις ελληνικές κοινότητες κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας, στις παραδοσιακές οικογένειες και σε άλλες ελληνορθόδοξες ιεραποστολικές και κοινωνικές αδελφότητες. Αυτός, λοιπόν, ο κοινοτικός, δημοκρατικός και αλληλοβοηθητικός τρόπος ζωής και πολιτείας πρέπει να αποτελεί το πρότυπο για την οργάνωση κάθε ανθρώπινης κοινωνίας, εάν θέλει να κοινωνεί και να συμπολιτεύεται με την Πολιτεία του Θεού.

(Από το βιβλίο του Β. Γ. Τσούπρα, «Σταυρός - Ζωή - Ανάσταση», εκδ. Αυχία, Αθήνα 2002, σσ. 130-133).

Γνώμες Αίων Πατέρων

ΑΓ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος

- ❖ Εκείνος που πράττει έργα δικαιοσύνης, έστω κι αν είναι τελευταίος όλων, είναι ανώτερος και απ' αυτόν τον βασιλιά.
- ❖ Ο Θεός μας κρίνει όχι μόνο σύμφωνα με το είδος των δικών μας αμαρτιών, αλλά και από τον τρόπο με τον οποίο εμείς κρίνουμε τους άλλους.
- ❖ Ο γνήσιος χριστιανός, κρίνει δίκαια και με φόβο Θεού στην ψυχή του. Δεν κατακρίνει τους άλλους για τα αμαρτήματά τους, δεν τους εξευτελίζει και δεν τους αποστρέφεται. Κρίνει για να διορθώνει με αγάπη.

ΜΟΝΑΞΙΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Όταν κάποια ώρα στα μέσα του περασμένου αιώνα ο άνθρωπος άρχισε να εγκαταλείπει τους χώρους της υπαίθρου και να συνωστίζεται στις πόλεις, τα σπιτάκια και τα χαμόσπιτα να μετασχηματίζονται σε ογκώδεις πολυκατοικίες, για να τον υποδεχθούν, τότε κίνδυνος σοβαρός απείλησε την ανθρωποπλημμύρα, που δυστυχώς δεν κατέστη δυνατόν να προβλεφθεί και να αποσοβηθεί.

Ενώ τώρα, με την εκσυγχρονισμένη μας οικιστική αλλαγή, δύο βήματα μας χωρίζουν από τον άνθρωπο του διπλανού διαμερίσματος και ένα κουδούνισμα στην πόρτα του. Η απόσταση αυτή -παράξενο πως- αποδείχθηκε μεγαλύτερη χιλιομέτρων!

Η βεβιασμένη αυτή και καταναγκαστική «κοινωνικοποίηση» του ανθρώπου μέσα στο κουτί της πολυκατοικίας και των οικοδομικών μεγαθηρίων, αντί να υποβοηθήσει την ανάπτυξη σχέσης με τον γείτονα, αντιθέτως, συνετέλεσε απελπιστικά στο να θριαμβεύσει και να εδραιωθεί η μοναξιά! Η μοναξιά, το απροσδόκητο, νεοφανές και φαρμακερό μαρτύριο που αποξυραίνει τον ανθρώπινο ψυχισμό, στερώντας τον από την παρηγόρη συντροφιά των «εικόνων του Θεού» που έχουν πλασθεί εν αφθονία.

Έτσι ενισχύεται η κάθε ανθρώπινη ατομοκρατική συμπεριφορά. Η αγχώδης καθημερινότητα σκληραίνει τους χαρακτήρες, αφού αρχίζουν να λησμονούνται οι παλαιότερες ζωογόνες συναναστροφές, τοποθετημένες πλέον στα σκονισμένα ράφια της μνήμης, με κίνδυνο να καταποθούν από την άσπλαχνη λήθη.

Κατ' «αγαθή συγκυρία», πάνω στην ώρα που άρχισαν να εκλείπουν οι «ζεστές και νωπές ανθρώπινες φιγούρες» από το στενό μας περιβάλλον, εισέρχονται στη ζωή μας, με στόμφο και ορμητικά τα υποκατάστατά τους! Οι «κατεψυγμένες»! Όπως ακριβώς εμφανίστηκαν τα κατεψυγμένα τρόφιμα για να πάρουν τη θέση των φρέσκων, όπου ήταν δυνατόν, παρουσιάστηκαν και οι «φανταστικές» ανθρώπινες εικόνες της τηλεόρασης, για να γεμίσουν και να «παρηγορήσουν» τη μοναξιά μας. Για να υποκαταστήσουν την παρουσία του γείτονα, που δεν του χτυπάμε ούτε μας χτυπάει την πόρτα, του συγγενή και του φίλου.

Πολύ νόστιμο και εντυπωσιακό μας φαίνεται στην αρχή το «κατεψυγμένο» αυτό προϊόν, το πολύ ωραίο μαγειρεμένο! Με τις πλούσιες και ονειρώδεις έγχρωμες εικόνες του και τις πολυποίκιλες υποθέσεις του μας θέλγει, μας εξαρτά, μας σκλαβώνει. Ενώ όμως απ' τη μια μεριά παρηγορεί την αποξένωσή μας από τον συνάν-

θρωπο, από την άλλη, με τον καιρό καταλαβαίνουμε ότι με κανένα τρόπο οι «ανθρώπινες φωτογραφίες» δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τη ζωντανή ανθρώπινη παρουσία. Το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να μας θυμίζουν καμιά φορά τι έχουμε χαμένο συγκρίνοντας το τυποποιημένο παρόν με το γόνιμο παρελθόν.

Τι κι αν δεν είχαν εκείνα τα πρόσωπα, που παλαιότερα συναναστρεφόμασταν την «ενδοξότητα» και την θεϊκή ικανότητα των θαυματοποιών της οθόνης! Ήσαν ανθρώπινα ζώντα όντα με αισθήματα εκ του φυσικού εκφραζόμενα και όχι προϊόντα «καλλιτεχνικών» επεξεργασιών.

Παρόλα αυτά, όταν δεν έχει κανείς τις συνήθειες κατάλληλες τροφές, για να συντηρηθεί, για να μην λιμοκτονήσει, καταφεύγει στις «κονσέρβες» υφιστάμενος όλες τους τις παρενέργειες, όταν είναι τακτική τροφή, και τις φαρμακερές τους συνέπειες, όταν είναι, ως συνήθως, αποσυντετημένες.

Η τηλεόραση, δηλαδή, λειτουργώντας σαν ένα θεραπευτικό μέσο, για τον απομονωμένο άνθρωπο, θα μπορούσε να του διατηρήσει πρόσκαιρα ακμαίο το ηθικό του ζωντανεύοντας τα ηθικά και τα μορφωτικά ενδιαφέροντά του, απομακρύνοντας απ' ενός τον μαρασμό της μοναξιάς και απ' ετέρου την κρύα ορμή του προς την ατομοκρατική κατρακύλα.

Η μικρή οθόνη, το απόλυτο αυτό Μέσο Μαζικής Ενημέρωσης εν σχέσει με τα υπόλοιπα «συμβατικά», Ραδιόφωνο, βιβλίο, τύπο και κομπιούτερ (ακόμα δεν τυγχάνει γενικής χρήσης από τους πάντες), η ατομική αυτή βόμβα της εικόνας, που το ωστικό της κύμα φέρνει βόλτα όλη την υδρόγειο και εν πολλοίς, δυστυχώς, καταστρέφει αντί να ευεργετεί, θα μπορούσε σαν μεγάλο βάλαμο, για πολλές πληγές της ανθρωπότητας να λειτουργεί, αν μπορούσαν να την αδράξουν χέρια δικαίων. Μέχρι τότε όμως, μέχρι να βρεθούν οι κατάλληλες ομάδες που θα κάνουν τη σωστή χρήση αυτού του μέσου, αφού τα άτομα των διαπλεκόμενων συμφερόντων γίνονται όργανα στερημένα την δύναμη να εμποδίσουν βορβορώδεις σχετούς να χυθούν στα κανάλια τους, μέχρι τότε, όσοι κατ' ανάγκη καταπολεμώντας τη μοναξιά και επιζητώντας κάποια πληροφόρηση κάνουμε χρήση αυτού του μέσου, ας προσέχουμε γενικά και ειδικά να μην χάσουμε όλως διόλου το ήθος μας και την ανθρωπιά μας.

Ας μην φτάσουμε στο σημείο προσηλωμένοι στην επίπλαστη αυτή παρηγορία, εισερχομένων συγγενών ή φίλων ή γειτόνων στο σπίτι μας, να ξεφωνίζουμε... γκόλ!!!, αφοσιωμένοι στο... εποχικό «θαύμα», χωρίς να στρέφουμε τα μάτια μας επάνω τους, να τους καλωσορίσουμε.

Γ. Σ. Γ.

Η εκλογή Αρχιεπισκόπου στην Κύπρο

(συνέχεια από τη σελ 1)

φως των προβολέων των δημοσιογραφικών ερωτήσεων, που κατά τον δυνατόν την εξερεύνησαν. Εύστοχες απαντήσεις και αγιότητα ασυνήθιστη, μας θύμισαν την ακεραιότητα ιερωμένων παλαιότερων εποχών!

Μ' αυτή την εκλογική διαδικασία ο λαός προσεγγίζει καλύτερα τους ποιμένες του, αφού του δίνεται η ευκαιρία να κάνει ευρύτερη γνωριμία με τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους. Εδώ στην Ελλάδα, ίσως, δεν μας χρειάζεται καλύτερη γνώση των εκκλησιαστικών πραγμάτων, γιατί μπορεί να βλάψει την ταπεινοφροσύνη μας...

Δεν παρακολούθησαμε τις συνεντεύξεις των τριών άλλων υποψηφίων επισκόπων και δεν μπορούμε να εκφράσουμε γνώμη, όμως απ' όσα καλά και υπέροχα και θεάρεστα ακούγονται εδώ για το πρόσωπο του Αθανασίου Λεμεσού, και απ' ότι παρακολούθησαμε στη συνέντευξή του, πιστεύουμε ότι η Κύπρος, με Τάσο Παπαδόπουλο Πρόεδρο και Αθανάσιο Αρχιεπίσκοπο, θα πάει μπροστά.

Η πολιτεία αυτή που είναι θεμελιωμένη πάνω στα «φυλακισμένα μνήματα», δεν μπορεί παρά κάποια ώρα οπωσδήποτε να δικαιωθεί.

Γ. Σ. Γ.

Σύντομο Σχόλιο

«*Τα Απομνημονεύματα που ο Κολοκοτρώνης υπαγόρευσε στον Ι. Τερτσέτη, ξεχωρίζουν ως κειμήλιο λόγου, πατριωτισμού, παρατηρητικότητας, απλότητας, ζωντανίας και αγνής λαϊκής θυμοσοφίας. Κι όμως το κράτος τα αγνοεί. Ποτέ δεν «σκέφθηκε» ν' αναφερώσει την σκέψη και την καρδιά των νιάτων βάζοντάς τα στα σχολεία μας, σαν ένα από τα βασικά αναγνώσματα. Για την «παράλειψη» αυτή, που δεν έχει κανένα ελαφρυντικό, βαρύτερη είναι η ευθύνη εκείνων που κατευθύνουν την παιδεία μας.»*

Δ. Φωτιάδης

Το Υπουργείο Παιδείας μας αντιθέτως έβγαλε από την Ιστορία της ΣΤ' τάξεως του Δημοτικού οτιδήποτε έχει να κάνει με τους ήρωες του '21, τους αγίους νεομάρτυρες, ακόμη και για τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό δεν αναφέρει καν πως είναι άγιος της Εκκλησίας μας.

Τέτοια σύγχρονα νεοεποχίτικα ναματα, μόνο «πεφωτισμένοι» εγκέφαλοι, μπορούν τα δώσουν στα παιδιά μας, που «μεριμνούν νυχθημερόν» για την μελλοντική τους πρόοδο.